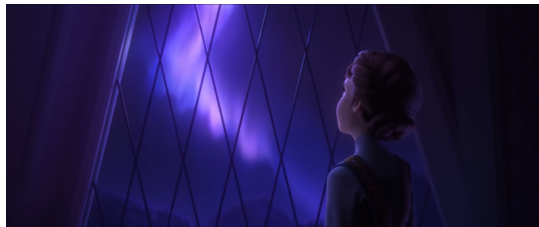

Aká by bola zima bez Vianoc?

Matej Gavlák

20. decembra 2021 ✝ Spoločnosť

Zdroj: youtube.com

Kristus sa vytráca z našich životov. My sa však tvárimo, že je to v poriadku, že je to akýsi „nezastaviteľný vývoj dejín“, kedy si ľudstvo prešlo od panteizmu k monoteizmu a je na ceste k osvietenému ateizmu. „*Užívajte si, koľko len chcete, Boh pravdepodobne vôbec neexistuje!*“ písalo sa na jednom londýnskom dvojposchodovom autobuse (nebola to náhoda – mal v tom prsty známy ateista Dawkins).

Na počudovanie, práve tí, ktorí sa najviac hlásia k „vede“ a „mysleniu“, rozmýšľajú takto jednoducho a skratkovito. Pretože ako napísal literárny znalec a filozof Joseph Pierce: „*Osvietený ateista – to je ten, čo nenávidí Boha najviac z celého svojho srdca.*“ Nie je to vlastne tragické? Keď sa celá spoločnosť obracia chrbtom... nie, rovno začína nenávidieť (!) svojho vlastného Stvoriteľa? Aký by bol svet bez Spasiteľa?

Alebo ešte inak: Aká by bola zima bez Vianoc?

Pre inšpiráciu sa môžeme pozrieť do sveta klasických rozprávok. V nich môžeme vidieť smutnú zamrznutú krajinu; krajinu bez radosti a bez farieb; krajinu nešťastnú a okradnutú o všetko dobro. Môžeme vidieť krajinu, kde vládne ticho a všadeprítomný ťažko definovateľný strach; i ten najjemnejší hlások sa v nej ozýva do diaľav, takže si každý obyvateľ lesa dáva pozor, aby ho nebolo počuť, tušiace, že tam niekde je niečo zlé. Možno vlk, možno zlá čarodejnica alebo čarodejník.

A tieto zvieratká sa v rozprávkach vo svojich základných inštinktoch zväčša nemýlia. Kdesi v temnejších zákutiach lesa sa skutočne nachádza nejaké zlo. Azda ona čarodejnica, ktorá zakliala kedysi zem a spravila z nej krajinu ľadu. Toto je akýmsi základným pravidlom sveta rozprávok – keď je dobrý strážca lesa zviazaný a hodený do väzenia, krajina nezostáva v bezvládi; zmocňuje sa jej zástupca zla.

Predstavujem si, že takýto bol aj svet pred Kristom. Že takéto bývali zimy pred narodením malého Ježiška. Na území dnešného Slovenska žil pred narodením Krista nejaký neznámy kmeňový zväz. Malý Eoghan sa desil zimného obdobia. Keď prišla zima a všetko pokryl všadeprítomný sneh, ľudia nielen mrzli, ale aj hladovali. Aj Eoghan s mladšou sestrou vždy hladovali, ich otec nedokázal domov priniesť dostatok jedla. Bolo do obdobia temna – zamrznutá krajina, holé pahýle stromov desivo sa vypínajúce sa do chladného vzduchu, ľadový víchor, takmer nekonečne dlhé noci, hladujúci nepriateľský kmeň hneď za kopcom. Temné barbarské božstvá boli neľútostné; ľudské obety zrejme bývali časté – len takto si vedeli ľudia nakloniť

svojich temných bohov a privolať tak šťastie v boji, či úrodu.

Ale bola to aj doba nádeje. Eoghan vždy rád počúval staršinov, ktorí už odpradávaňa rozprávali proroctvá o akomsi kráľovi sveta, synovi bohov, či jedného veľkého Boha, ktorý sa má narodiť v ďalekej krajine, ktorej jazyku by neporozumeli. Mal to byť „Spasiteľ sveta“. Dodnes sa nám zachovali zápisy starých Rimanov, ba aj ďalekých Číňanov či Indov, ktorí si rozprávali a následne zapisovali takéto proroctvá. Tieto predpovede dobre poznali aj traja mudrci z Perzie, ktorí vedeli prečítať znamenia na oblohe a v osudnú hodinu sa vybrali na svoju dlhú niekoľkomesačnú cestu, aby pozdravili zázračné dieťaťko a aj jeho matku a pestúna.

Na konci každej rozprávky príde nejaký dobrý čarodejník či iný záchranca, ktorý zakliatu krajinu večného všadeprítomného mrazu a snehu odklaj. Zlá čarodejnica je porazená a sama je uvrhnutá do okov. Zvieratká opäť môžu voľne pobeťovať po lese bez toho, žeby im hrozilo nejaké nebezpečenstvo. Rozprávkový les sa nadýchne k novému životu. V reálnom svete zima úplne nezmizla; stalo sa však niečo ďaleko úžasnejšie. Z najtemnejšieho obdobia sa stalo to najkrajšie. Dávne proroctvo sa naplnilo a ľudstvo obdržalo dar ako nikdy predtým. V románe *Ben Hur* autora Lewa Wallacea je stať o tom, ako preľaknutých izraelských pastierikov prišiel navštíviť Boží anjel. Hovorí im:

„Nebojte sa, hľa, zvestujem vám aj celému ľudstvu veľmi radostnú novinu! Lebo dnes sa vám narodil v meste Dávidovom Spasiteľ, ktorým je Kristus Pán. A toto vám bude znamením – nájdete dieťa zavinuté v plienkach a uložené v jasliach.“

Kniha pokračuje:

„Vo výšinách, kam len mohlo dovidieť ľudské oko, chveli sa biele krídla, mihotali jasné postavy a z ich úst zaznieval spev: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ A chválospev znel bez prestania.“

A ďalej:

„Toto je Kristus,“ prehovoril jeden z pastierov. „Kristus“, ozvali sa všetci prítomní, klaňajúc sa mu. Jeden z nich viac ráz zopakoval: „To je Pán, ktorého sláva presahuje nebo i zem.“

A títo jednoduchí ľudia o tom ani raz nezapochybovali, pobožkali okraj matkinho rúcha a s rozjasnenou tvárou odchádzali... Cez celé mesto a po celej ceste až ku košiaru si spievali anjelský refrén: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ Zvest', potvrdená svetlom, ktoré všetci videli, rozniesla sa široko ďaleko.“

Predstavujem si, ako asi musela vyzeráť tá noc medzi 24. a 25. decembrom roku nula? Predstavujem si, ako malého Eoghana aj s jeho sestričkou počas ľadovej noci zobudili ich rodičia, aby sa išli pozrieť na zvláštny úkaz na nebi, aký už nikdy v živote nemusia vidieť. Videli jasnú kométu či iný úkaz? Videli anjelské bytosti na nebi a počuli trúby spásy oznamujúce narodenie Spasiteľa sveta? Neverím, že to bola obyčajná noc, ktorú ľudia – aj tu na dnešnom Slovensku – len tak prespali. Tá noc musela byť niečím výnimočná. Eoghan musel v duši cítiť radosť a pokoj, aký nikdy predtým nepociťoval, napriek tomu, že boli uprostred obdobia mrazivej a nenávidenej zimy. Ten deň si určite zapamätal do konca života.

Od toho dňa je noc z 24. na 25. decembra výnimočná každý jeden rok. Už viac ako dvetisíc rokov, rok za rokom, je táto jedna noc iná ako všetky ostatné počas celého roka. Bude takou aj tohtoročná vianočná noc a nikto a nič na svete to nezmení. Veď to malé dieťaťko pred vyše 2000 rokmi premohlo svet. Raz a navždy.

Doslova a do písma.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/aka-by-bola-zima-bez-vianoc/>